פו"ר קש"ב. סימן הוא כדמפרש ואזיל: פיים נפני עלמו. שבכל רגל בפני עצמו. דאין יושבין בסוכה קרבן לעלמו שאינו בסדר

מח.

המלך כך פי' בקונט' והשתא לא הוי כי ההוא דתניא לעיל דאמרינן כשם

שחג טעון שיר קרבן ברכה ולינה

כך שמיני טעון קרבן שיר וברכה

ולינה ורבינו תם מפרש ברכה דהכא

ברכת המזון ותפלה כי ההיא דלעיל

ורגל בפני עלמו לענין שטעון לינה

ורבינו חננאל מפרש לענין [שידחה]

אבילות משום דאמרי׳ פרק בתרא

דמועד קטן (דף יט.) דהקובר את

מתו שבעה ימים קודם הרגל בטלה

ממנו גזרת שלשים חימנין דליכא

שבעה הודם לרגל ואפ״ה בטלה הימנו

גזרת ל' משום שמיני עלרת ורבינו

תם עלמו יסד במעריב של שמיני

עלרת קודש ללינה ושלשים ידחם

כאשר אבלים ינחם ומיהו אי אפשר

לומר שידחה לגמרי דהא פרק בתרא

דמו"ק (דף כד: ושם) אמרי' יום אחד

לפני החג וחג ושמיני שלו הרי כאו

עשרים ואחד יום וברכת המלד לא

בעי למיתני משום דלריך למיתני

דומיא דברכה של ז' ימי החג שיר

שהיו אומרים מזמור שלם משא"כ

בשאר ימי החג שלא היו אומרים

מזמור שלם אלא חליו היום וחליו

למחר כך מפרש ר"ת כדאיתא בשילהי

החליל (לקמן דף נה.) דמותיב בה

סימנא הומבה"י ולעילי פירשתי

[לעיל מו.] חגיגה ל:. **ב)** ופסחים על.ז. ד) [פסחים עא.], ד) [עיי ד) בסחים עא.], ד פרש"י שבת קנד: ד"ה שתים בידי אדם וכו"], (בהרא"ש אי אשין, נ) ולעיל לו.ז תענית ד: שבת ט: [וש"נ], ה) לעיל כט., ט) רש"ל מ"ו, י) נדף שייך לע"ב,

הגהות הב"ח (**ה**) תום' ד"ה פוחת וכו ביו באמצע ביו מו הצד

גליון הש"ם מתני' ניסוד המים, עייו ב"ב דף עט ע"א ברשב"ם ד"ה מים ובשיטה מקובלת : 55

מוסף רש"י

פז"ר קש"ב. פיי"ס, זמ"ן, רג"ל, קרצ"ן, שי"ר, זרון, ניג ל, קוב ן, שי ני, ברכ״ה. פייס, לענין פרי החג, כל שבעת ימי איו מפייסיו עליהו אלא לפי חשבון המשמרות לפי סידרן מקריבין אותן, כדתנו במסכת סוכה (נה:) שהיה מקריב פרים לא היה מקריב למחר, ופר של שמיני מפייסין עליו איזהו מן המשמרות יקריבנו (חגיגה בחג הסוכות ישמחו בליל שמיני שאינו יז. וכעי"ז ר"ה ד: יומא ג.). זמן לעלמו, לברך שהחיינו (יומא שם). רגל, שיש לו יכול להחריב בלילה: או אינו אלא לרבות לילי יו"ט הראשון. ואשמעי׳ שם רגל בפני עלמו ואינו שם לגל בפני עללו זלילו קרוי סוכות (חגיגה שם) שאין שם חג הסוכות עליו שלריך לזבוח שלמים ערב יום טוב לשמחת לילה הראשון ולא בעינן (ר"ה ויומא שם). קרבן, שאין בהמות קרבנותיו כסדר פרי החג, שפרי החג זביחה בשעת שמחה: בותבר' גמר מלאכול. בשביעי: לא יחיר את מתמעטין והולכין וכבשיהן י"ד בכל יום ואילים שנים ובשמיני פר אחד איל סוכתו. לא יתיר אגדים שלה אמד ושבעה כבשים וחגיגה שיר, שחין שירו שוה לכל שחר שירות ימי החג, כל שיר ימי החג, מדבר מעין גזל מתנות עניים, ואותו של חול המועד אינו מעין אסיף ולא פירשו לנו איזהו שירו (יומא שם וכעי"ז חגיגה שם) ובמסכמ סופרים (פי"ט) נמלא שירו הוא למנלח על השמינית יאמ למתכנו על ישעתיכת (ר"ה שם). ברכה, שהיו מברכין לתפלת חיי המלך (יומא שם) זכר לשלמה שנאמר בו ביום השמיני שלח את העם ויברכו את סמו מת העט דיכוכו ממ **המלך** (חגיגה שם וכעי״ו ר״ה שם). **והיית אך** שמח. קרא יתירא הוא דכתיב לעיל מיניה חג הסוכות תעשה לך שבעת ימיס, וסמיך ליה ושמחת בחגך והדר כתיב שבעת נמגן והדר כמינ שנעת ימים תחוג וגו' והיית אך שמח (פסחים עא.). לרבות לילי יום טוב האחרון. ואין שמחה אלא צאכילת

שלמים, ויום טוב האחרון

מקריבין אותן עד שכל כ"ד משמרות שונות ומשלשות בהן חוץ משתים כדאמרי׳ בהחליל (לקמן דף נה:) ופר דשמיני בתחילה מפייסין עליו: זמן. לברך בו שהחיינו: רגל בפני עלמו. שחין יושבין בסוכה: קרבן לעלמו. שאינו כסדר פרי החג דא"כ היו בו ששה פרים: ברכה לעלמו. את יום השמיני. ובתוספתא משמע שמברכין את המלך והכי גרסינן לה ברכה בפני עלמו שנאמר (מלכים א ח) ביום השמיני שלח את העם ויברכו את המלך: בותני' והשמחה. שלמי שמחה: והלל. לגמור בו את ההלל: גמ' מנא ה"מ. דשמיני חייב בשמחה

דהא לא כתיב ביה בהדיא אלא בשבעת ימי החג דכתיב (דברים טו) חג הסוכות תעשה לך וגו' וסמיך ליה ושמחת בחגך: אך שמח. בההיא פרשה דעשר תעשר כתיב ז' ימים מחוג: לרבות לילי יו"ע האחרון. לשמחה שלפניו לכוללו עם שבעת הימים שיזבח שלמים בשביעי כדי לאכול ליל שמיני דהאי שמח למאי אתא כיון דכתיב לעיל מיניה ושמחת בחגך אלא לרבות שמחת ליל שמיני וכיון דאתרבי לילי יו"ט האחרון שהוא טפל ק"ו היום שהוא עיקר שחייב בשמחה ושאר הלילות לא צריכי ריבויי דימים אפילו לילות במשמע כדרבינו גבי סוכה (לעיל מג.) וכי איצטריך ללילי יו"ט האחרון אינטריך דאינו בכלל שבעה ועל כרחך לילה אתרבי שהוא סמוך לשבעת ימים דקרא ויום אתי בק"ו ואשמעינן שבשלמים הנובחים

לסותרה דהא כל היום חובתה לישן ולשנן ואי אקלע ליה סעודתא אכיל לה בגווה: אבל מוריד הוא את הכלים. ואת המלעות שנשתמש בהן בתוכה כדתניא בפ' הישן (לעיל דף כח:) היו לו כלים נאים ומלעות נאות מעלן לסוכה: מפני לבוד יום טוב. שמראה כמכין עלמו לקראתו למקום שיסעוד שם הלילה: גב" אין לו מקום. אחר לאכול שם ש (שיוריד כליו ולריך לאכול בסוכה) ביו"ט האחרון: מאי. מה יעשה להוכיח שאינו מוסיף על המלוה לעשות סוכה שמנה ימים: פוחת בה ארבעה. טפחים ופוסלה: מדליק בה את הנר. דאמרי' (דף כט.) שרגא בסוכה קטנה לבר ממטללתא: הא לן. לבני בבל שהשמיני שלהם ספק שביעי דלא קים להו בקביעא דירחא מדליק בה את הנר ולא יפחתנה ויפסלנה לפי שלריך לישב בה מחר: והא להו. לבני א"י דקים להו בקביעא דירחא ולא יתבי בסוכה בשמיני פוחת: החינה בסוכה קטנה. בהדלחת הנר: סוכה גדולה מאי איכא למימר. דהכי אמרן לעיל (שם) שרגא אמרי לה במטללתא ואמרי לה לבר ממטללתא ולא פליגי הא בסוכה גדולה כו': בותבר' מן השילות. מעיין הוא סמוך לירושלים: מחוקת שלשה לוגין. זהו פחות שבנסכים רביעית ההין לכבש: שער המים. אחד משערי עזרה נקרא כן על שם שמכניסין בו ללוחית של מים של ניסוך בחג: תקעו והריעו. משום שמחה דכתיב (ישעיה יב) ושאבתם מים בששון: עלה בכבש. שהיה בדרומו של מזבח: ופנה לשמחלו. שהנסכים נעשים בקרן מערבית דרומית וכשהוא פונה לשמאלו היא הראשונה ובמסכת זבחים יליף לה מקראי בפרק קדשי קדשים (דף סג.): שהיו מושחרין פניהם. ודומין לכסף שהוא שחור מן הסיד:

פרי החג דא"כ היו בו ששה פרים ברכה לעלמו את יום פרי החג לא היו מטילין פיים איזה משמר יקריב לפי שבסדר היו שמיני חג העלרת הזה ובתוספתא משמע שמברכין את המלך דה"ג בה ברכה לעצמו שנאמר ביום השמיני שלח את העם ויברכו את רגל בפני עצמו לענין פז"ר קש"ב אפיים 6

בפני עצמו זמן בפני עצמו רגל בפני עצמו יקרבן בפני עצמו ישירה בפני עצמו יברכה בפני עצמו: **כותני'** יההלל יוהשמחה שמונה כיצד מלמד שחייב אדם בהלל ובשמחה ובכבוד יום טוב האחרון של חג כשאר כל ימות החג: גָבָי מנה"מ דת"ר יוהיית אך שמח לרבות לילי יום מוב האחרון או אינו אלא יו"ם הראשון כשהוא אומר שאך חלק ומה ראית יסלרבות לילי יו"מ יו"מ האחרון ולהוציא לילי יו"ם הראשון מרבה אני לילי יום פוב האחרון שיש שמחה לפניו ומוציא אני לילי יום מוב הראשון שאין שמחה לפניו: בותני' סוכה שבעה כיצד יגמר מלאכול לא יתיר את סוכתו אבל ∞מוריד את הכלים מן המנחה ולמעלה מפני כבוד יו"ם האחרון של חג: גמ' אין לו כלים להוריד מהו אין לו כלים אלא כי אשתמש במאי אשתמש אלא אין לו מקום להוריד כליו מהו ר' חייא בר י'(רב) אמר ייפוחת בה ארבעה ור' יהושע בן לוי אמר מדליק בה את הנר ולא פליגי "הא לן והא להו הא תינח סוכה קשנה סוכה גדולה מאי איכא למימר דמעייל בה מאני מיכלא סדאמר רבא מאני מיכלא בר ממטללתא סדאמר רבא מאני משתיא במטללתא: **מתני'** יציסוך המים כיצד צלוחית של זהב מחזקת שלשה לוגים היה ממלא מן השילוח הגיעו לשער המים תקעו והריעו ותקעו עלה בכבש ופנה לשמאלו שני ספלים של כסף היו

שם ר' יהודה אומר של סיד היו אלא

שהיו מושחרין פניהם מפני היין ומנוקבין

שהיו אומרים למנצח על השמינית: פוחת בה ארבעה. מפחים ופוסלה כך פי׳ בקונט׳ ותימה מה שיעור הוא זה בארבעה והלא אויר פוסל בשלשה בין בסוכה גדולה בין בסוכה קטנה בין באמלע (א) כדמוכח שילהי פ' קמא (דף יז.) י): מדליק בה את הנר. פירשנו לעיל פרק הישן (דף : (5) ואמרי ושם בד"ה כט.

שער המים. מן השערים הדרומיים שבעזרה הוא דתגן במס׳ מדות (פ"ב מ"ו) שערים הדרומיים סמוכים למערב וקחשיב שער המים וקתני למה נקרא שער המים שבו מכניסין ללוחית המים של ניסוך המים בחג:

ירבה על העקב. לא כמו שפי׳ בקונט׳ משום שלא ירבה 🔾 בהילוך בחנם דא"כ כשהיא בקרן דרומית מזרחית נמי אלא היינו טעמא דהכא דחזרתן על העקב הוי דרך ימין: ועולת העוף כשרבתה במזרח. ברייתא זו כולה משנה שלימה היא במסכת זבחים פרק קדשי קדשים (דף סג.) והתם

דייק מדקא אמר כשרבתה במזרח מכלל דמקומה במזרח ועל חנם נקט טעמא מן הדיוק דבהדיא תנן התם (דף סד:) עולת העוף כילד היתה נעשית עלה לכבש ופנה לסובב בא לו לקרן דרומית מזרחית): שני ספלים של כסף. תיתה דתנן בתנחות פרק שתי הלחם (דף נט:) שתי שולחנות היו באולם אחד של כסף ואחד של זהב על של כסף נותנין לחם הפנים בכניסתו ועל של זהב ביליאתו שמעלין בקודש ולא מורידין אפי׳ סילקוהו מעל שלחן הזהב בהיכל לא היו יכולים להורידו ולהניחו בשל כסף וא"כ הכא שהיו ממלאים

בצלוחית של זהב היאך היו מנסכין בספלין של כסף וכי תימא בצלוחית שאינה מקודשת היו ממלאין לא היא דגבי חבית כשנתמלא מע"ש קתני מתני' שאינה מקודשת כדמפרש טעמא בגמרא אבל ללוחית שהיו ממלאין בחול היתה מקודשת וי"ל דספלים היו קבועים בסיד ולא כלים נינהו דנחשבין כגופו של מזבח והרי הם כלבונה שהיתה בבזיכין של זהב שהיו מקטירין על המזבח:

ול״ע.

שבעם יונים כתיב גבי שמחה כדפרישים, וממילא אימטיט שמיני (שם). או איבו אלא יו"ט הראשון. ואף על פי שאין קרכן גלילה, גלמד שהטעינו הכחוב לשחוט שלמים מערב יום טוב לשמחת לילי יום טוב (שם). אך חלק. כל אכין ורקין מיעוטין (שם וכ־ה שם ה. ערובין קה. ושבועות יג). מוריד את הכלים. לפי סרובן עושין סוכומיהן גראש גגן (שבת קנד). מאני מיכלא. קערות לאחר שאכלו צהן צריך להוציאן, בר ממטללתא. חין לסוכה, מאני משתיא. כוסות, במטללתא. לפי שאינן מאוסיס (לעיל כמ).

כמין

נא א מיי׳ פ״י מהל׳ הלכה יג: בב ב מיני שת הלכה ה: בג ג (מיי׳ שם הל׳

בד ד מיי׳ בסדר תפלות טוש"ע א"ח סי׳ מרסח סעיף א: בה ה מיי׳ פ"ג מהלכות מנוכה הל' ו טוש"ע 'ח סי' תרמד סעיף א: בו ו מיי׳ פ״ו מהלכות י״ט

סוכה והלכה יאז הלכה יד סמג עשין כג טוש"ע א"ח סיי מרסו: בח י מיי פ"י מהלי

תמידין הלכה ו סמג :עשין שס

1. שָׁבְעַת יָמִים תָּחֹג לַיְיָ ולכק מאחני גלוני לינילי לבליני אלינילי אַלנינו בּכּל נְּבֹנּלְנְי יִי אַלנינו בָּכּל נְיבַנְלְנְי יִי אַלנינו בּבּל מְאַנְינוּ אַלנינו בְּבּל מְאַנוּ אַלנינו בְּבּל מְאַנוּ אַך שַּׁמֵחַ: דברים טו טו

תורה אור השלם

רבינו חננאל פי' פז"ר קש"ב. פייס,

. כדתנז בשמיני חזרו לפייס . כרגלים. זמן, כדאמרן. רגל בפני עצמו, לחשב אותן . ז' ימים לעניז אבלות. כדגרסינן בפרק אחרון במשקין אמר רב[ינא] יום אחד לפני החג והחג ושמיני שלו, הרי כאן . כ״א לענין שלשים. קרבן, בכל הימים פרים וביום בפני עצמו. ברכה, ברכת המזון ותפלה כדאמרן. מתני' ההלל והשמחה שמונה כו'. בשביל שלמי חגיגה. שצריד לאוכלז בח׳ ימי החג, שאין שמחה ימי הדג, שאין שמחה אלא בבשר. תנא ההלל י"ח ימים ולילה אחת, יור מים וליכה אחה, וגומרין בהן את הלל. ואלו הן ח' ימי החג, וח' ימי חנוכה. ויום טוב ראשון של פסח, ולילו, ויום טוב של עצרת. יהשמחה. דת"ר והיית ום טוב אחרון לשמחה וכו׳. ירושלמי השמחה ח', הגע עצמך שחל יום טוב הראשון להיות בשבת. לשחוט בשבוג, "לשוווס" מעוב [הרגל] אין את יכול, דאמר (b) ר' [אלעזר] שלמי חגיגה ששחטן מערב הרגל אין יוצא בהן ידי חובתו ברגל, לשוחטן בשבת אי אפשר, הלכך לא משכחת לה אלא בכהנים שאוכלים את שעיר החטאת^כ). **פּיםקא** סוכה שבעה כו׳. אם אין לו מקום להוריד בו הכלים שנשתמש בהן בסוכה, פוחת בה ד' טפחים, או מכניס בה כלי מאכל. ואם היא קטנה. מכנים בה נר ודיו. קטנוז, מכנים בה נו [מתני'] ניסוך כיצד כו'.

א) לפנינו בירושלמי איתא דאמר ר' זעירא עילא בר ישמעאל בשם כ' אלעזר. ב) ועי' בבבלי פסחים ד' עא